

Een stevig weefsel

Diversiteit is geen extraatje, maar de enige manier waarop we kunnen uitdragen wie we ten diepste zijn.

Om in leven te blijven moeten we het getik van onze horloges omruilen voor het geklop van ons hart.

Willen we naar een volgende verdieping, dan moeten we diep van binnen plaatsnemen en langzaam beginnen lief te worden.

Geen is geen idee, maar een lichaam,
een schelp, een rondgang naar meer, een overgave,
de draad die je terug wil volgen als je bent blijven hangen,
als je niet meer omhoog durft, als je heel langzaam kwetsbaar bent gegroeid.

Geen moment, maar het gevoel dat lijkt op kijken naar een lege plek in de lucht omdat je weet dat daar ooit licht zal branden, het gevoel dat lijkt op je ogen sluiten maar niet bang zijn om te vallen, juist alles in je voelen stijgen, cultuur is geen beeld, geen passage, maar een landschap gebloemschikt naar het ritme van de mensen en de kunsten.

Laat dit geen strijd zijn, waarin alleen de sterksten overleven,
maar een compositie, waarin alle kunsten een stukje bijdragen,
zoals instrumenten in een opera, of woorden in een gedicht.
Natuurlijk zijn we allemaal klaar om te vechten
maar bij de meeste gevechten, vecht ik tegen mijn eigen tranen.
Gisteren is het mij niet gelukt om mezelf bij elkaar te houden.
Vandaag loop ik glimlachend rond uit angst om betrappt te worden.
Helaas gaan we veel dingen pas voelen in begrenzing,
we hebben het allemaal kunnen ervaren,
leven in een zonsongang van gekooide observaties
in een woonkamer die heel langzaam verandert
in een museum.

Er is één opdracht:

onderdeel zijn van een culturele beweging,
juist in begrenzing alle immateriële waarde
in je voelen stijgen.

Dus blijf dansen, dan maar op de geluidsgolven van ons naburige sterrenstelsel,
blijf schrijven en maken, blijf manieren vinden om elkaar te ontmoeten zonder in de aarde te hoeven verdwijnen.

Blijf creëren, alle tot nieuwe vormen gedwongen cultuurmakers.

Diversiteit moet je beschermen, dus in opstand komen.

We zijn een oneindige expositie,
een permanente tentoonstelling gewijd
aan een kunstenaar die ooit is vertrokken,
een kind dat voortijdig is verlaten,
een man met een schuld.

Ik kan het belang niet meer onderstrepen dan er simpelweg te zijn.

Ik kan het belang niet meer onderstrepen dan te schrijven.

Ik kan het belang niet meer onderstrepen dan te spreken.

Ik kan het belang niet meer onderstrepen dan met hart en ziel te performen,
dus kapot durven gaan. Niet bang zijn voor de scherven,
want de kunsten helen.

We bestaan uit duizend stukjes die horen bij de lucht.
Om in leven te blijven moeten we het getik
van ons horloge omruilen voor het geklop van ons hart.
Zodat we kunnen leven in een wens van het heden,
zonder de wensen van toekomstige generaties in gevaar te brengen.

We zijn een magische collectie een noodzakelijke verbinding tussen kunst, cultuur en de
samenleving. Niet bestaand uit vaste golven, een systeem, of de stand van de maan, maar vanuit de
noodzaak dat iedereen die hier komt iets probeert te geven waar je over na moet denken met elkaar.

Jezelf zijn is een religie,
die de grenzen van onze verbeelding in gang kan zetten.
Kunstenaars, creatievelingen en conservators
bieden ons perspectief, een blik op de toekomst.

Ik heb me vaak afgevraagd welke rol de cultuur heeft
bij het opnieuw opbouwen van de samenleving.
Maar misschien is het wel andersom en faciliteert een divers landschap de kaders waarbinnen wij
opereren.

wij zijn het canvas
wij zijn het canvas
wij zijn het canvas
wij zijn het canvas
wij zijn het canvas
wij zijn het canvas
wij zijn het canvas

Herhaal het vaak genoeg en het wordt waarheid.

Overall nog sporen van een oude compositie,
wel voldoende ruimte. Het is aan ons om in te kleuren.